

Barnhemmet i Porto Xavier, Brasilien

Denna gång vill jag berätta om familjer i Porto Xavier. Historier som kanske smärta, men som inte dödar, men i stället gör dem oss starka, för bakom molnen skiner solen. Jag har själv upplevt det, liksom många av barnen på Lar Esperanca Gunnar Axell. Det är inte historier som man gråter över, då det visar sig att allt ordnar sig för dem som älskar Gud också i situationer, som ser oöverkomliga ut.

Starka flickor:

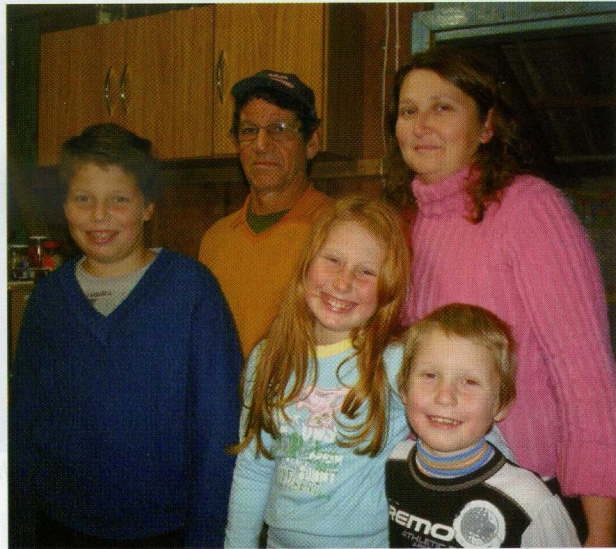
Dahiane och Talia är 8 och 12 år gamla. Då dessa flickor var små, levde de i djupaste fattigdom, tillsammans med sina föräldrar och en äldre syster, som var tonåring. En dag då hon skulle stå på skolbussen, föll hon av trappan och bussen körde över henne. Hon dog ögonblickligen. Efter det har familjen mottagit kompensation för dotterns död, något som inte tar bort smärtan över förlusten, men som gjorde att familjen kunde köpa ett fint och komfortabelt hus.

Livet går så vidare och när episoden med dotterns död, var på väg att bli övervunnen, får mamman cancer i underlivet. Det blev en hård kamp under två år. Mamman fick ta bort livmodern och hon gick på strålbehandling, men ändå tog sjukdomen överhand och hon måste ge upp. Den mest älskade och kärleksfulla mamman dog och efterlämnade de två döttrarna ensamma med deras pappa. Jag kommer själv ihåg, hur stor smärta jag kände för dessa flickor, som då var 5 och 9 år, då jag blev underrättad om att deras mamma Matilda var död.

Men innan Matilda visste att cancersjukdomen var dödlig, säger hon till sin man, Dalci, att han bör gifta sig med väninnan Marisa, om hon inte överlever, för Marisa skulle bli en riktigt bra mamma för deras barn. Otroligt nog så gifter Dalci sig med Marisa ett år efter hustruns död. Marisa är en ensamstående mamma, med en tonårsson och Matilda fick rätt, Marisa blev den bästa tänkbara mamman för flickorna. Hon öser sin kärlek, hängivenhet och uppmärksamhet över dessa flickor. Dalci, Talia, Dahiane, Marisa och hennes son, lever ett mycket lyckligt familjeliv. Talia drömmer om att bli advokat och Dahiane vill gärna bli läkare, för att bota den sjukdom, som hennes mamma hade.

Talia och Dahiane tillsammans med pappa och deras nya mamma, Marisa.

Familjen Fracalossi med deras nya pappa, Fidencio.

Barnen Fracalossi:

Barnen Antoni, Antonia och Everton är nu 6, 9 och 11 år gamla. Deras föräldrar Antonio och Celoni var glada att de hade varandra och allt var bra, fram till den dag då Antonio, som arbetade som lastbilschaufför, inte kom hem igen. Han levde en stor del av sitt liv i lastbilen på resor till Chile och Argentina, men så glömde han bort familjen. Då han inte kom tillbaka, visste inte Celoni vad hon skulle göra med sig själv och de tre barnen i storstaden Porto Alegre, dit de hade flyttat, så hon flyttade tillbaka till Porto Xavier, där hon kommer ifrån.

Hon fick ett jobb på en pizzeria, men arbetstiden var inte den bästa, för en ensamstående mamma med små barn. Det var ett kvälls och natt jobb och hon kom inte hem till barnen förrän vid fyrtiden på morgonen. Eftersom hon inte kunde låta barnen vara ensamma, måste hon betala en barnvakt, som kunde vara hos dem på natten. Det tog det mesta av hennes lön och resten var inte tillräckligt för att köpa mat till familjen, så hon blev tvungen, att sända barnen till barncentret, där de var på förmiddagarna och gick i skolan på eftermiddagarna. Detta gjorde att hon bara fick två korta timmar med barnen, innan hon måste iväg till arbetet igen.

Så levde mamma Celoni och hennes barn i tre år, tills hon träffade Fidencio. Fidencio var smed i staden och känd för sin vänlighet och yrkeskunnande. Nu bor de tillsammans. Fidencio underhåller familjen med sitt arbete. Han har öppnat en liten verkstad bakom huset, som de hyr. Där arbetar han dag och natt, för att försörja familjen, som han älskar mycket högt. Celoni är hemma och avsätter all sin tid till familjen och dem som behöver hennes hjälp. Hennes ansikte skiner av lycka och Everton, Antonia och Antoni älskar Fidencio, som om han var deras riktiga pappa. Äntligen har barnen en pappa, som kramar om dem och som de själva har valt att kalla "pappa".

Historien om Silvana Antunes:

Silvana är det yngsta barnet i en familj på fem barn. Hon växte upp i fattig liten by, som heter Defesa Sivil. Defesa Sivil ligger omkring 10 km utanför Porto Xavier. På detta ställe existerar inte några förväntningar om, att man ska

Silvana framför projektskylten, där barnen lär sig olika hantverk.

bli något i livet. Byn består av små ynkliga trähus och vattnet färgar tänderna bruna, så det ser ut som om alla har tandröta.

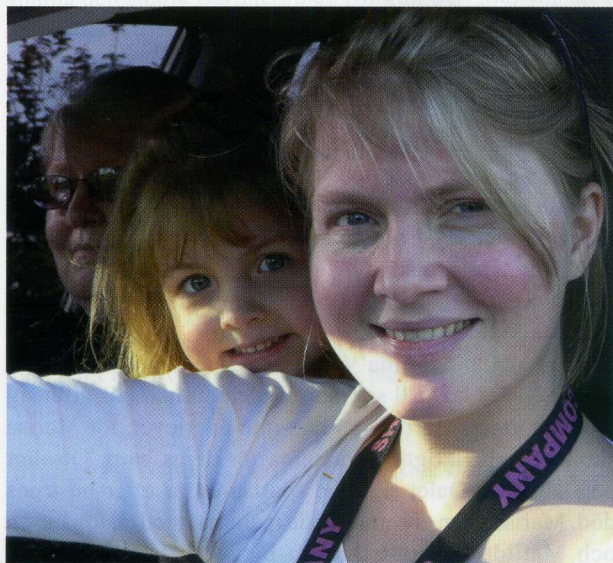
Men också hit kom hjälpen från Gunnar Axell. Silvana och hennes äldre syskon fick varsin fadder. Det som en gång tycktes vara helt omöjligt, blev möjligt för Silvana. För närvarande är hon på väg att avsluta sina gymnasiestudier. Hon har genomgått tekniska kurser i datorkunskap, arbetar som receptionist på justitieforumet och undervisar nu också på Lar Esperanza Gunnar Axell. Hon lär barnen olika hantverk och målning på tyg. Hon är en yrkeskunnig, hövlig person, som lägger stort allvar i det hon gör. Det var tack vare fadderhjälp, som Silvana idag, känner att livet ler mot henne.

Leandro:

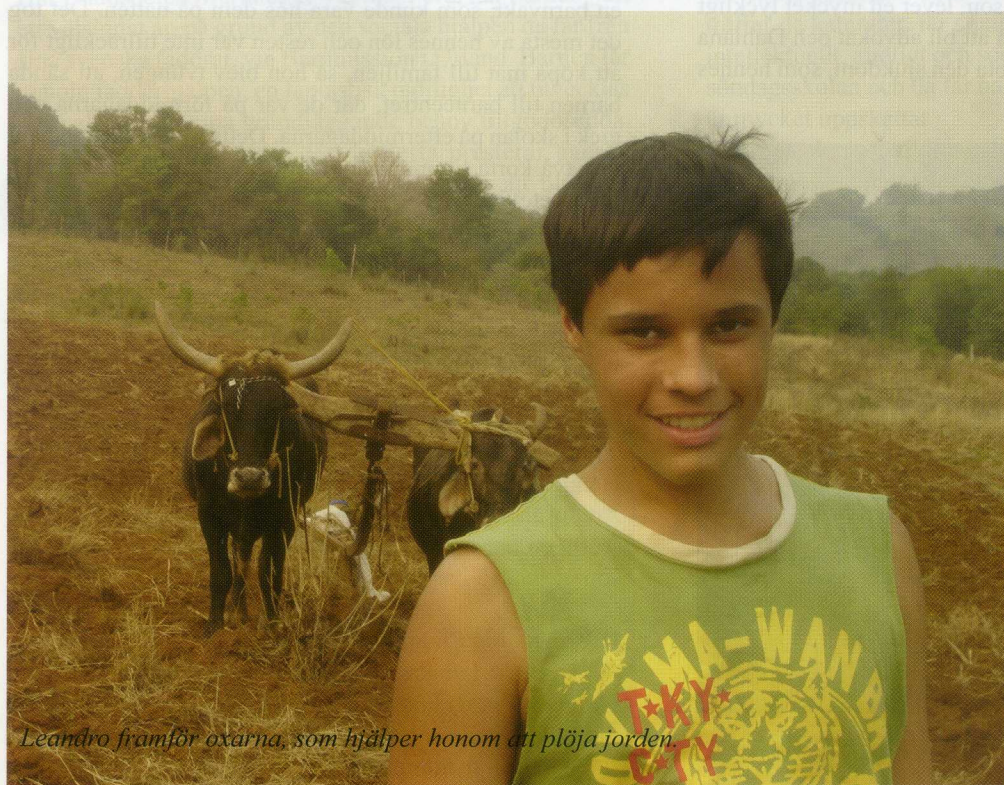
Leandro Carvalho bor i Saltinho, som är ett avlägset och nästan ofruktbart ställe. Han är enda barnet. Trots avsaknad av näringsriktig mat, växte han upp, som ett knubbigt barn. Då han var 13 år gammal fann en läkare, att han hade

en tillväxt av fett i magen, som måste tas bort. Leandro gick från att ha varit en knubbig liten pojke, till att bli lång, mager och en mycket snygg ung man, som idag är längre än sina föräldrar.

I Leandros huvud var fattigdomen inget att skylla på, för att inte göra något för att förbättra förhållandena, som han levde i. Då vi lärde känna familjen, för många år sedan, bodde de i ett eländigt träskjul, mitt på en öppen markbit. Efter hand som Leandro växte upp, började han och fadern att bruka jorden. De planterade sockerrör och det blev deras första inkomst. För pengarna köpte de ett par höns och en tupp och därmed var den produktionen också igång. Senare kunde de köpa två oxar, för att underlätta plöjningen av jorden och det var under hela denna process, som de byggde sitt hus. Idag har familjen tillräckligt för att klara sig. Leandro är nu 17 år och har fått ett eget rum.

Tirsa, dottern Chanice och mamma Laura Axell, under hennes besök i Paraguay.

Leandro framför oxarna, som hjälper honom att plöja jorden.

Gården är full av husdjur och där hänger det ost på tork i solen. Längre ut syns den plöjda marken.

Det är Leandros dröm, att bli läkare. Han avslutar gymnasiet nästa år ... och som han säger: "Om Gud hjälper mig, blir jag läkare." De ekonomiska framsteg som denna familj har presterat, är dock inte nog till att bekosta en medicinsk karriär. Både i Brasilien och i de andra latinamerikanska länderna kostar det att läsa, så jag hoppas verkligen, att Leandro uppnår sina drömmar med sin uppfinningsrikedom eller kanske med hjälp av hans fadder. Han har ju redan visat, att han har både beslutsamhet och vilja.

Några av de saker barnen lär sig göra, som kan säljas.

Paulo Cesar framför barncentret.

Här tillverkas kakor och pasta, som kan säljas och ge förtjänst till de stora barnen, som arbetar med detta.

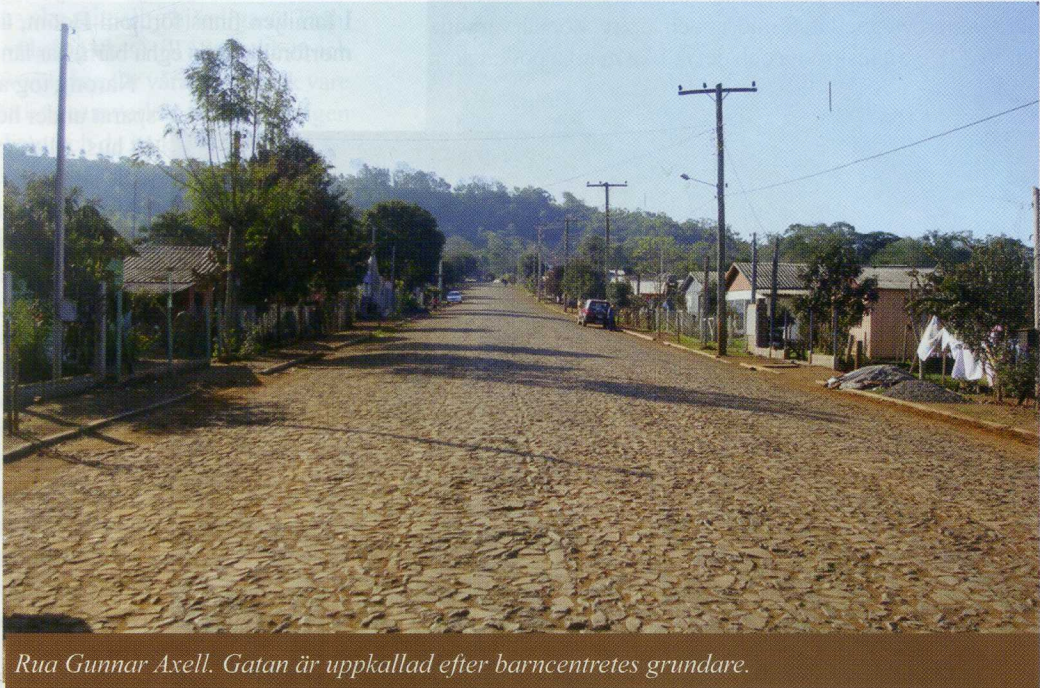
Tirsa på centret i samtal med Talia.

Jag har valt att berätta om dessa barn, för att ni ska veta lite om verkligheten barnen lever i, i Porto Xavier. Kanske kommer jag att berätta mer om andra barn senare, men kom ihåg, att när det stormar, så skiner solen alltid bakom molnen.

Må Gud rikeligen välsigna er allesammans och vi önskar att ni alla får en vacker och fin Jul och ett Gott Nytt År.

Många kära hälsningar till er alla!

Tirsa Axell

Rua Gunnar Axell. Gatan är uppkallad efter barncentretes grundare.

Tänk på... att skriva avsändarnamnet tydligt på inbetalningstalongen.
TEXTA GÄRNA, det underlättar för oss!